

UČITELJSKI T O V A R Š.

List za šolo in dom.

Izhaja 1. in 15. dan vsakega mesca, in velja za celo leto 2 gold. 50 kr.,
za pol leta pa 1 gold. 30 kr. nov. dn.

Tečaj III.

V Ljubljani 1. junija 1863.

List II.

Kaj cvetice pravijo?

Za 4 otročje glasove postavil Fr. Sr. Adamič.

Andante molto.

I. Sopran.
II. Sopran.

I. Alt.
II. Alt.

Na tra-ti ze - le-ni cve - ti-ce cve - to, Nas

va-bi-jo k se-bi, ve - li - jo ta - ko: Smo čver-ste in mla-de in

pi - sa - ne vse; Al' cve-tje to na-še v ne - var-no-sti

je. Al' cve-tje to na-še v ne-var-no-sti je.

Ko pride prezgodaj vročina al' mraz,
 Nam zvéne, upade cveteči obraz,
 Nam kmali zaklene pomladni se vert,
 Jesen že pripelje nemilo nam smert.

Mladenči, deklice so ravno takó,
 In kakor cvetice v nevarnosti z'lo.
 Zapelje se kmali mladinsko serec,
 In lica cveteče zbledijo, zvené.

Zatoraj mladina, ti rožnika cvet,
 Lè čuj, da ne spači hudobni te svet!
 Ponižnost in čistost naj v skerbi ti bo,
 In cvetje bo tvoje cvetelo v nebhó!

Opomba. Kjer učenci le samo enoglasno pojó, tam naj učitelj prestavi napev v As-dur.

Zakaj nekteri mlajši učitelji zaostajajo?

To je vprašanje, katero se večkrat ponavlja in katero bi si vsak mladi učitelj lahko sam odgovoril. Kdo neki zadržuje mladega učitelja, da zaostaja? Mladi učitelj se zadržuje naj pred sam; drugič mu radi nastavljajo zapreke stareji učitelji; tretjič pa ga zadržuje tudi vsaka domača nezadovoljnost. Ne bo tedaj od več, če omenimo nekaj, kar se večkrat pripeti. — Mladeneč, poln živega duha, si rad risa veselo prihodnost, ter si stavi zlate gore po zraku. Stopivši na prag djanskega življenja, pa zagleda vse drugo polje, kakoršnega si je pred domišljeval. Kdor se rad hvali in samo plačila pričakuje za svoje delo, mu je tolikanj težje, ko vidi, da mu je svet nehvaležen in sirov do njega, kar se učitelju večkrat prigodi. Ali ga mari to ne stori nezadovoljnega? Drugič se učitelj pregreši, če sam sebe preveč čišla. Večkrat vidimo mladenče, ki prenapeto mislijo, da Bog vé, kaj vse znajo in vejo, in sla-

je. Al' cve-tje to na-še v ne-var-no-sti je.

Ko pride prezgodaj vročina al' mraz,
 Nam zvéne, upade cveteči obraz,
 Nam kmali zaklene pomladni se vert,
 Jesen že pripelje nemilo nam smert.

Mladenči, deklice so ravno takó,
 In kakor cvetice v nevarnosti z'lo.
 Zapelje se kmali mladinsko serec,
 In lica cveteče zbledijo, zvené.

Zatoraj mladina, ti rožnika cvet,
 Lè čuj, da ne spači hudobni te svet!
 Ponižnost in čistost naj v skerbi ti bo,
 In cvetje bo tvoje cvetelo v nebhó!

Opomba. Kjer učenci le samo enoglasno pojó, tam naj učitelj prestavi napev v As-dur.

Zakaj nekteri mlajši učitelji zaostajajo?

To je vprašanje, katero se večkrat ponavlja in katero bi si vsak mladi učitelj lahko sam odgovoril. Kdo neki zadržuje mladega učitelja, da zaostaja? Mladi učitelj se zadržuje naj pred sam; drugič mu radi nastavljajo zapreke stareji učitelji; tretjič pa ga zadržuje tudi vsaka domača nezadovoljnost. Ne bo tedaj od več, če omenimo nekaj, kar se večkrat pripeti. — Mladeneč, poln živega duha, si rad risa veselo prihodnost, ter si stavi zlate gore po zraku. Stopivši na prag djanskega življenja, pa zagleda vse drugo polje, kakoršnega si je pred domišljeval. Kdor se rad hvali in samo plačila pričakuje za svoje delo, mu je tolikanj težje, ko vidi, da mu je svet nehvaležen in sirov do njega, kar se učitelju večkrat prigodi. Ali ga mari to ne stori nezadovoljnega? Drugič se učitelj pregreši, če sam sebe preveč čišla. Večkrat vidimo mladenče, ki prenapeto mislijo, da Bog vé, kaj vse znajo in vejo, in sla-

bejega sobrata čez ramo gledajo. Gotovo bi nihče ne storil tega, če bi sam sebe bolj poznal. Spoznati bi mogel, da to ni njegova zasluga, če ga je Bog kaj bolje obdaroval in mu podelil prilžnost, da se je kaj več učil, in da je bolje izrejen, kakor marsikdo njegovih sobratov. Taka napuhnjena misel je učitelju zelo nevarna. Marsikdo, ki misli, da veliko ali vse vé, je že daleč zaostal za svojimi bolj prostimi sobrati, zato, ker si ni prizadeval, da bi se bil dalje izobraževal. Rekli smo, da mlademu učitelju nastavljajo zapreke tudi stareji učitelji. To je res. Mnogo je učiteljev, kateri še preveč ljubijo staro kopito in vse bolj novo zaničujejo. Če pride mladi učitelj starejemu pomagat in je vnet za novo metodo, ni tedaj čudno, da se s starejim ne vjemata in vsak na svojo stran vlečeta. Žalostno je, če stareji učitelj vedno mlajšemu jamo koplje in vsako naj manjo stvarico povekšuje in razširja. Naj pred in naj raji se stareji in mlajši učitelji sprimejo zavoljo cerkvene godbe. Če mladi učitelj še ne razumé naravno toliko muzike kakor stareji, ga stareji precej zaničuje, in ravno to mu je orožje, da ga tudi pri občinstvu pripravlja ob veljavo. Ne more se tajiti, da so nekteri mlajši učitelji manj izurjeni v godbi od starejih; toda to je naravna reč. Povsod, posebno pa pri godbi, se je treba mnogo mnogo vaditi, če hoče kdo kaj znati. Pa tudi to je resnično, da marsikteri stareji učitelji navadno radi govore: „Dosti sem skusil svoje leta; naj si skušajo tudi mladi!“ Tako misleč pa stareji učitelj mlademu vedno več žolča prilija. Kaj vsega človek ne sliši, če je v družbi starejih in mladih učiteljev. Stareji učitelji terdijo svojo, mladi svojo, — in največkrat so uni in ti krivi razpertij, ki izhajajo iz takih puhlih domišljij. — Tudi vsaka domača nezadovoljnost rada razdeva serce nadepolnega mladenča. Kdor ne gre v šolo z veselim in zadovoljnim srcem, se mu ne ljubi, da bi kaj prida delal in se trudil. — Pred vsem naj bo tedaj mladi učitelj pohleven. Nikar naj se ne ponaša s tem, da kaj zna in vé. Kdor misli, da veliko zna in vé, je svoj suženj. Komu bi ne prišle na misel besede velikega modrijana Sokrata, namreč: „Vem, da nič ne znam“. — Umnost le takrat kaj velja, kadar je pohlevna. Ni lepšega pri mladem človeku, če je pohleven; to stori, da ga vse spoštuje in ljubi, in pripelje posebno mladega učitelja na naj boljšo stopnjo njegovega imenitnega namena.

J. Eršen.